

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobkyně:

GEOTEC spol. s.r.o., IČ 253 29 545
sídlem Lidická 700/19, Veveří, 602 00 Brno
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem
sídlem Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Ministerstvo spravedlnosti, IČ 000 25 429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2020, č. j. MSP 50/2020 ODKA-ROZ/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2020 č. j. MSP-50/2020-ODKA-ROZ/3, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti č. j. MSP-11/2019-OINS-SRZT/14. Tím bylo určeno, že se žalobkyně dopustila přestupku podle § 25 odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o znalcích a tlumočnících“), když měla vypracovat znalecké posudky, ačkoliv není znaleckým ústavem, a byla jí uložena pokuta ve výši 300 000 Kč.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobkyně ve své žalobě rekapituluje správní řízení a vyzdvihuje, že měla přestupek spáchat tím, že se měla spolupodílet na vypracování znaleckých posudků specifikovaných ve výrokové části rozhodnutí, zpracovaných soudním znalcem prof. Ing. J. B., DrSc. (dále jen „prof. J. B.“), který je soudním znalcem a který byl v rozhodném období zaměstnancem žalobkyně. Shrnuje, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně zpracovala znalecké posudky (ač sama není znaleckým ústavem) z toho, že znalecké posudky byly zpracovány na jejím hlavičkovém papíru a že titulní stránka posudků obsahovala vedle podpisu prof. J. B. též razítko žalobkyně a podpis jejího jednatele. Žalobkyně ve správním řízení na svou obhajobu uváděla, že žádné znalecké posudky nezpracovávala a nikdy se jako znalecký ústav neprezentovala.
3. Namítá, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a nesprávné, protože vymezení skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodpovídá odůvodnění tohoto rozhodnutí ani odůvodnění napadeného rozhodnutí, dále protože skutkový závěr žalovaného, podle kterého žalobkyně vypracovala předmětné znalecké posudky, je založen na vadném hodnocení důkazů. Jako další důvod nezákonnosti a nesprávnosti napadeného rozhodnutí uvádí, že podíl žalobkyně na zpracování znaleckého posudku nemá charakter výkonu znalecké činnosti, která je vyhrazena výlučně znaleckým ústavům, a že správní orgán I. stupně při ukládání sankce zneužil své správní uvážení a žalovaný toto jeho pochybení nenapravil.
4. Žalobkyně z odůvodnění napadeného rozhodnutí dovozuje, že jí není kladeno za vinu, že by předmětné znalecké posudky vypracovala sama na místo prof. J. B., jehož znaleckou doložkou jsou posudky opatřeny, ale v tom, že se na zpracování posudků podílela vedle něj. Namítá, že se výroková část odůvodnění napadeného rozhodnutí míjí s jeho odůvodněním, a je přesvědčena, že se jedná o skutkově kvalitativně odlišná jednání, která na zájem chráněný zákonem o znalcích a tlumočnících působí zcela odlišnou intenzitou. Jádrem sporu tak dle názoru žalobkyně je, zda jí vykonané práce mají povahu znalecké činnosti, jejíž výkon je vyhrazen znaleckým ústavům.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

5. Žalobkyně namítá, že správní orgán I. stupně vůbec nevedl dokazování směřující k objasnění otázky, jaké konkrétní činnosti žalobkyně v souvislosti s přípravou znaleckých posudků vykonávala, a neposuzoval, zda výkon těchto činností má povahu výkonu znalecké činnosti, přičemž z podkladů rozhodnutí nevyplývá, že by žalobkyně znaleckou činnost vykonávala. Žalobkyně má za to, že není možné učinit závěr o tom, zda provedení blíže nespecifikovaných prací zaměstnanci žalobkyně přesahuje výkon pomocných činností ve smyslu § 18 odst. 2 zákona o znalcích a tlumočnících a je svou povahou výkonem znalecké činnosti. Za této situace je dle jejího názoru nutno dojít k závěru, že skutkový stav, který žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a vyžaduje zásadní doplnění.
6. Žalobkyně dále namítá vadné hodnocení důkazů, neboť z důkazů hodnocených správním orgánem I. stupně nelze vyvodit, že by žalobkyně znalecké posudky vypracovala. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle jejího názoru vyplývá, že měla vykonávat znaleckou činnosti proto, že sama vlastním jménem uzavřela se zadavatelem znaleckých posudků smlouvu, kterou se zavázala zajistit zpracování předmětných znaleckých posudků dříve, než se prof. J. B. stal zaměstnancem žalobkyně. Správní orgán vycházel také z předmětných posudků samotných, neboť právě z nich podle něj vyplývá, že byly zpracovány žalobkyní, když jsou zpracovány na jejím hlavičkovém papíru a obsahují podpis jejího jednatele.
7. Žalobkyně k hodnocení důkazů uvádí, že z nich nelze logicky vyvodit, že by participace žalobkyně na zpracování posudků měla povahu výkonu znalecké činnosti. Skutečnost, že na sebe převzala smluvní závazek dodat předmětné znalecké posudky dříve, než se prof. J. B. stal jejím zaměstnancem, dle jejího mínění není protiprávní a nelze z ní vyvodit, že by se tím žalobkyně stala subjektem, který posudky fakticky vypracoval. Dodává, že to nelze vyvodit ani ze skutečnosti, že jsou posudky vypracovány na hlavičkovém papíru žalobkyně a že obsahují podpis jejího jednatele. Vysvětluje, že se jedná o logický důsledek toho, že prof. J. B. posudky zpracoval jako její zaměstnanec. Žalobkyně proto tvrdí, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by vykonávala znaleckou činnost, a proto se nemohla dopustit předmětného přestupku.
8. Žalobkyně dále namítá, že provádění pomocných výpočtů zaměstnanci žalobkyně nelze kvalifikovat jako výkon znalecké činnosti. Vysvětluje, že ačkoliv zákon ukládá znalcům povinnost osobního výkonu znalecké činnosti, neznamená to, že by se na zpracování posudku nemohly podílet jiné osoby. Se zapojením pracovníků pro pomocné práce výslovně počítá § 18 odst. 2 zákona o znalcích a tlumočnících i § 10a odst. 2, dle něhož se povinnost mlčenlivosti vztahuje i na konzultanty a další osoby, které se na znalecké činnosti podílely. Participace takových osob nicméně dle názoru žalobkyně neznamená, že vykonávají znaleckou činnost, a to ani za situace, kdy bylo pro účel pomoci znalci se zpracováním posudku využito přístrojového vybavení žalobkyně a na ní licencovaného softwaru. Žalobkyně dodává, že její obhajoba, dle níž lze výkon pomocných prací zaměstnanci žalobkyně kvalifikovat jako činnost konzultanta v souladu s § 10 odst. 2 zákona o znalcích a tlumočnících, zůstala nevypořádaná. Závěr žalovaného, podle kterého z důkazního materiálu nevyplývá, že by přípravné a výpočetní práce prováděné zaměstnanci žalobkyně byly pomocnými pracemi, je dle názoru žalobkyně nepřezkoumatelný pro svou obecnost. Za nepřezkoumatelnou označuje i právní úvahu žalovaného, podle které se v daném případě nemohlo jednat o činnost konzultanta ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o znalcích a tlumočnících, a dodává, že jí nelze přičítat k tíži,

pokud není v posudcích výslovně uvedeno, na jakých pracích se pracovníci žalobkyně podíleli.

9. Žalobkyně vysvětluje, že posudky jsou vypracovány na jejím hlavičkovém papíru, protože byly u ní objednány objednatelem. Ten však byl předem seznámen s tím, že posudek bude zpracován prof. J. B., jehož znalecké oprávnění žalobkyně objednateli předem dokumentovala. Dále uvádí, že aby mohly být posudky fakturovány objednateli, musely být podepsány jednatelem žalobkyně. Dodává, že smlouva mezi ní a objednatelem vznik pracovního poměru prof. J. B. vyžadovala. Ten vypracoval znalecké posudky nezávisle a osobně s použitím náročných numerických výpočtů provedených žalobkyní.
10. Žalobkyně dále namítá nezákonnost výroku o sankci, která jí byla uložena ve výši 75 % maximální výše sankce. Žalobkyně míní, že jako přitěžující okolnosti odůvodňující uložení sankce v horní polovině zákonné sazby správní orgán hodnotil skutečnosti, které nejsou protiprávní a které nezvyšují společenskou škodlivost jednání, jímž měla žalobkyně přestupek spáchat. Rozporuje, že by se protiprávního jednání dopouštěla systematicky. Dodává, že skutečnost, že prof. J. B. vypracoval posudek jako zaměstnanec, ani že žalobkyně obdržela za zajištění znaleckých posudků úplatu od zadavatele, není protiprávní, nýbrž zcela standardní. Dle názoru žalobkyně žalovaný při ukládání trestu zneužil své správní uvážení.
11. Pro případ, že by se soud neztotožnil s žádnou z žalobních námitek, navrhuje žalobkyně v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s., aby uplatnil moderační pravomoc a výši pokuty uložené žalobkyni napadeným rozhodnutím snížil. Dle názoru žalobkyně je uložena pokuta svou výší zjevně nepřiměřená povaze jednání žalobkyně, kterým mělo dojít ke spáchání přestupku. V té souvislosti namítá, že společenská škodlivost jednání, kterého se skutečně dopustila, je nesrovnatelně nižší než typová škodlivost přestupku, z jehož spáchání byla shledána vinnou. Vysvětluje, že její jednání je nesouměřitelné s typovou škodlivostí vypracování znaleckých posudků právníkou osobou, která není znaleckým ústavem, neboť zatímco v prvním případě je ohrožen zájem na odborném zpracování znaleckých posudků, v případě jednání žalobkyně jde o hledání zákonem nespecifikované hranice mezi pomocí při zpracování znaleckého posudku znalcem a výkonu znalecké činnosti. Dle názoru žalobkyně znaleckou činnost prokazatelně vykonával prof. J. B. a za opomenutí explicitního vyjádření, že žalobkyně je konzultant, je nepřiměřené vyvodit sankci ve výši 75 % maximální hodnoty možné sankce.
12. Žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.
13. Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané žaloby a v zásadě shrnuje argumentaci, která je již uvedena v odůvodnění rozhodnutí obou stupňů.
14. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou, ve které opětovně odmítá tvrzení žalovaného, že se dopustila přestupku výkonem znalecké činnosti bez potřebného oprávnění. S odkazem na § 25 odst. 2 zákona o znalcích a tlumočnících zastává žalobkyně názor, že toto ustanovení bylo naplněno, neboť žalobkyně má oprávnění na vypracování expertních posudků v předmětné věci vzhledem k vlastnictví autorizace z oboru geotechnika a odborné způsobilosti z oboru inženýrská geologie. Zdůrazňuje, že na provedení předmětných znaleckých posudků zaměstnala nezávislého znalce prof. J. B.,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

který znalecké posudky vyhotovil s využitím konzultační činnosti žalobkyně v zásadní věci unikátního matematického modelování. Dle tvrzení žalobkyně vydal prof. J. B. posudky se svým podpisem, znaleckým razítkem a se svojí znaleckou doložkou. Žalobkyně konstatuje, že se nikdy za znalecký ústav nevydávala a v žádném z předmětných posudků ani není jako znalecký ústav uvedena.

16. Žalobkyně poukazuje na dopis pana Ing. R. M., generálního ředitele Ředitelství silnic a dálnic ČR, adresovaný doc. Ing. K. H., Ph.D., MBA, tehdejšímu ministru dopravy, ve kterém Ing. R. M. uvádí, že posudky nebyly zpracovány žalobkyní, která by se vydávala za znalecký ústav, ale byly vždy opatřeny znaleckou doložkou prof. J. B., zaměstnance žalobkyně, který byl také jejich autorem, a s tímto vědomím byly žalobkyni zadávány. Ing. R. M. dodává, že žalobkyně před zadáním zpracování posudků doložila, že spolupracuje s prof. J. B. a že on bude autorem posudků, a že jednatel žalobkyně vystupoval pouze v pozici konzultanta. Prof. J. B. pak měl dle vyjádření Ing. R. M. opakovaně uvádět, že opomněl tuto skutečnost v posudku výslovně uvést, protože konzultanta při zpracování posudků používá minimálně.
17. Žalovanému tak dle názoru žalobkyně nelze dát za pravdu, že jednatel žalobkyně neparticipoval na znalecké činnosti prof. J. B. jako konzultant, protože znalecké posudky byly vždy označeny znaleckou doložkou prof. J. B. a kromě označení konzultanta obsahovaly všechny další zákonné náležitosti, které uvádí odborná literatura.
18. Dále žalobkyně opětovně odkazuje na bod 60 a 61 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ohrazuje se proti tvrzení, že by se někdy pokoušela zakrýt skutečnost, že nemůže vykonávat znaleckou činnost, neboť po celou dobu řízení nebylo toto tvrzení prokázáno a žalovaný k takovým závěrům došel pouze na základě ničím nedokázaných domněnek. Zdůrazňuje, že nijak nefalšovala znalecké razítko nebo oprávnění, nevydávala se za znalecký ústav, což je z posudků zřejmé. Komentář k zákonu o znalcích a tlumočnících pak dle názoru žalobkyně přímo počítá se situací, kdy je oznámení o přibrání konzultanta opomenuto, a v souvislosti s tím dále uvádí, že i takové opomenutí je možné dodatečně zhojit. Z toho žalobkyně dovozuje, že nesplnění formálních požadavků nemusí vždy nutně znamenat takové nedostatky, které by vedly k nezákonnosti znaleckých posudků. Považuje za neakceptovatelné na základě pouhého opomenutí přičítat žalobkyni úmyslné jednání spočívající ve snaze zakrýt nedostatek oprávnění pro výkon znalecké činnosti, když se za znalecký ústav nikdy nevydávala. Žalobkyně zdůrazňuje, že zákon počítá se zapojením dalších osob do zpracování znaleckých posudků, k čemuž slouží právě institut konzultanta či osob provádějících pomocné práce, což potvrzuje také komentářová literatura.
19. Žalobkyně dále poukazuje na to, že i Nejvyšší správní soud v minulosti konstatoval, že v některých případech může být sice naplněn formální znak přestupku, což však ještě nemusí nutně vést k tomu, že došlo k naplnění i znaku materiálního. V té souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009 sp. zn. 5 As 104/2008-45, který je dle jejího názoru aplikovatelný i na projednávaný případ, a uzavírá, že v projednávaném případě nebyl naplněn materiální znak přestupku. Dále cituje také rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008 sp. zn. 7 Afs 27/2008-46 a rozsudek ze dne 29. 8. 2014 sp. zn. 5 As 4/2013-26.
20. Za znepokojující považuje žalobkyně argumentaci žalovaného uvedenou v jeho vyjádření, která má odůvodňovat výši uložené pokuty společenskou škodlivostí přestupku, a poukazuje na to, že výkon znalecké činnosti žalobkyní nebyl žalovaným dostatečně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

prokázán. Dle tohoto nepravdivého tvrzení jí tak není možné udělit pokutu, natož v horní polovině zákonem stanovené sazby.

21. Žalobkyně shrnuje, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, který je žalobkyni kladen za vinu, a tvrzení žalovaného nebyla nikdy prokázána. Proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

III.

Posouzení žaloby

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 25. 4. 2022, setrvaly obě strany na svých dosavadních argumentech i návrzích.
24. Žaloba není důvodná.
25. Podle § 25b odst. 2 zákon a o znalcích a tlumočnících *právníká osoba se dopustí přestupku tím, že vykonává znaleckou činnost v rozporu s § 2 odst. 1 nebo § 21.*
26. Podle § 2 odst. 1 téhož zákona *znaleckou a tlumočnickou činnost mohou vykonávat pouze znalci a tlumočníci zapsaní do seznamu znalců a tlumočnicků; znaleckou činnost vykonávají také ústavy (§ 21).*
27. Podle § 21 téhož zákona *znaleckými ústavami jsou právníkové osoby nebo jejich organizační složky, které jsou specializovány na znaleckou činnost a jsou zapsány do seznamu znaleckých ústavů.*
28. Soud úvodem konstatuje, že se plně ztotožňuje se závěry, k nimž žalovaný dospěl v rozhodnutích obou stupňů, včetně podrobné, racionální a logicky soudržné argumentace tam obsažené.
29. Žalovaný dostatečně prokázal, že byla naplněna skutková stránka přestupku, přičemž žalovaný vycházel z uceleného řetězce důkazů. Žalobkyně se sice snaží jednotlivé důkazy zpochybňovat, avšak činí tak jen izolovaně, čímž ovšem opomíjí právě stěžejní existenci uceleného řetězce. Na počátku tohoto řetězce jsou smlouvy uzavřené mezi objednatelem, jímž bylo Ředitelství silnic a dálnic, a poskytovatelem, jímž byla žalobkyně. Předmětem těchto smluv pak bylo vypracování znaleckého posudku. Další součástí předmětného řetězce lze nalézt v samotném obsahu znaleckých posudků. Jednak byly vypracovány na hlavičkovém papíru žalobkyně, byly podepsány vedle prof. J. B. i jednatelem žalobkyně Dr. Ing. J. P., jednatel žalobkyně Dr. Ing. J. P. byl uveden v zápatí jednotlivých stran znaleckých posudků za slovem „vypracoval:“ a konečně tyto znalecké posudky obsahují výslovné odkazy na příslušné smlouvy uzavřené mezi Ředitelstvím silnic a dálnic a žalobkyní. Právě popsáný řetězec důkazů vyvrací veškerou obhajobu žalobkyně.
30. Závěr o tom, že žalobkyně vypracovala znalecké posudky specifikované v rozhodnutí žalovaného, ačkoli nebyla zapsána v seznamu znaleckých ústavů, má oporu v odůvodnění rozhodnutí obou stupňů, lze v této souvislosti odkázat na body 30-31 napadeného rozhodnutí, jakož i na body 32-43 rozhodnutí prvního stupně. Právě specifikovaný obsah odůvodnění rozhodnutí obou stupňů vyvrací žalobní námitky brojící proti vymezení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

skutku, proti nesouladu jeho vymezení se zněním odůvodnění rozhodnutí, proti vadnému hodnocení důkazů i proti vadnému zhodnocení podílu žalobkyně na vypracování znaleckých posudků včetně pouhé konzultační činnosti žalobkyně.

31. Soud se ztotožňuje s žalovaným i v tom, že pro právní kvalifikaci jednání žalobkyně není rozhodné, zda se jednalo o kompletní vypracování znaleckého posudku, vypracování jeho některých částí nebo výkonu vybraných činností v rámci znalecké činnosti. Žalovaný důvodně poukázal na to, ve znaleckých posudcích není vůbec uvedeno, že by prof. J. B. ke zpracování znaleckých posudků přibral žalobkyni jako konzultanta.
32. Lichá je i obrana žalobkyně, že je přípustné, aby prof. J. B. zpracoval znalecké posudky jako její zaměstnanec. Na takovou situaci by totiž dopadal § 21b zákona o znalcích a tlumočnících, a žalobkyně by tedy musela být dle § 2 odst. 1 téhož zákona zapsána do seznamu znaleckých ústavů. Jinými slovy znalecká činnost vykonávaná prostřednictvím svých zaměstnanců je umožněna toliko zapsaným znaleckým ústavům.
33. Pokud jde o námitky brojící proti výši sankce, již správní orgán prvního stupně (zejména v bodech 58-65) pečlivě vyhodnotil podstatné okolnosti případu, a to zejména povahu a závažnost přestupku, přitěžující okolnosti a poměry žalobkyně. S tímto odůvodněním se soud ztotožňuje. Příléhavým soud shledává i to, že v rámci odůvodnění výše pokuty žalovaný poukázal i na majetkový prospěch, který žalobkyně měla ze svého protiprávního jednání (4 814 178,60 Kč). Nepřípadná je námitka porušení zákazu dvojího přičítání, neboť v rámci hodnocení závažnosti jednání žalobkyně jí nebylo přičítáno k tíži, co je znakem skutkové podstaty. Tím je, že žalobkyně vykonávala znaleckou činnost, ačkoli nebyla zapsána v seznamu znaleckých ústavů. Pokud pak v rámci hodnocení závažnosti přestupku byl hodnocen způsob provedení (zejm. bod 61 rozhodnutí prvního stupně), nemůže se jednat o porušení zákazu dvojího přičítání. Rovněž soud odmítá absenci společenské škodlivosti přestupkového jednání žalobkyně. Soud se opět ztotožňuje s žalovaným, že společenská škodlivost přestupku žalobkyně je vysoká, a to s ohledem na porušení zákonem chráněného veřejného zájmu na tom, aby znaleckou činnost vykonávaly pouze ty subjekty, které k tomu v návaznosti na svou odbornost disponují příslušným znaleckým oprávněním. Konečně soud odmítá i názor žalobkyně, že správní orgány rezignovaly na posouzení společenské škodlivosti jednání žalobkyně. Zprvce posouzení společenské škodlivosti je implicitně obsaženo jednak v popisu závažnosti jednání žalobkyně (zejm. body 58-62 rozhodnutí prvního stupně) a jednak ve výměře uložené sankce v úrovni 75 % maxima, zadruhé výslovné vypořádání se se společenskou škodlivostí by bylo třeba po správních orgánech požadovat, jednalo-li by se o hraniční případ; takovým ovšem posuzovaná věc evidentně není.
34. Pokud jde o návrh žalobkyně na moderaci uložené sankce, soud konstatuje, že jeho moderační právo ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. má místo jen tehdy, je-li uložená pokuta zjevně nepřiměřená; nejedná se o nástroj, který by sloužil k hledání „ideální“ výše pokuty. Zákonem stanovenou podmínkou pro moderaci uloženého trestu je tedy zjevná nepřiměřenost jeho výše; pouhá nepřiměřenost trestu postup podle § 78 odst. 2 s. ř. s. neumožňuje. Jinými slovy, uložený trest musí být na první pohled excesivní. Ze shora uvedeného plyne, že se soud v otázce výměry pokuty ztotožnil s hodnocením správních orgánů obou stupňů, včetně hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností, a že pokuta je v projednávané věci adekvátní zjištěným skutkovým okolnostem. Z těchto důvodů soud nepokládá výši uložené pokuty za zjevně nepřiměřenou závažnosti spáchaného správního deliktu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Soud uvážil, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. dubna 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.